

Midt i en Coronatid - det er faste

Fra askeonsdag til palmesøndag er der 40 dage og i denne tid skal vi forberede os til påsken, ved særligt at vise opmærksomhed på kroppens og sindets renselse.

Tallet 40 hænger sammen med det Israelitiske folks 40 år lange vandring gennem ørkenen, inden de nåede det forjættede land. I den tid levede de af manna, som var små hvide brødflager, der lå på jorden om morgenen, når de vågnede. Det særlige ved mannaen var, at den ikke kunne gemmes, men man måtte have tillid til, at Gud også den næste morgen ville mætte sit folk.

Når vi i fadervor beder "giv os i dag vort daglige brød" griber dette også tilbage til denne fortælling, idet bønnen handler om, at Gud netop vil give os hvad vi behøver, ikke mere og heller ikke mindre.

Fastetiden som vi lige nu befinder os, handler om, at Gud netop ved hvor meget eller lidt vi har behov for, før vi selv gør os tanker derom. Faste er dermed både en kollektiv og individuel rejse i at leve i tro og tillid.

I Biblens fortælling om Israelitternes vandring i ørkenen, hører vi, at de hurtigt blev utålmodige og begyndte at brokke sig. Dette beskriver tidligere sognepræst i Jørlunde, Ingrid Schrøder-Hansen på en meget fin måde:

Foran dem lå nu ørkenbjerge og ørkendale, gulgråt sand og sten, så langt øjet rakte. Der var ikke en skygge for solen noget sted, og Israelitterne gik i tre dage uden at finde vand.

"Før var vi ved at drukne, nu er i ved at tørste ihjel!" klagede de.

Moses pegede igen mod skystøtten, der gik foran dem: "Jahve viser os vej. Vi skal nok finde vand".

Snart så de da også noget grønt et stykke borte. "Der er vand!" råbte de og satte farten op. De kastede sig ned ved vandhullet og drak, men fór op igen og spyttede. Vandet var bittert.

Mændene stillede sig op foran Moses: "Hvordan har du tænkt dig, vi skal drikke det vand?"

Moses stønnede: "Herre! De er ligesom små børn. De vil bæres."

Men Gud havde tålmodighed. "Tag det stykke træ, der ligger dér og kast det i vandet," sagde Gud, "det tager det bitre".

Så fik de slukket den værste tørst, og dagen efter nåede de frem til den store Elim oase. Dér var tolv kilder og halvfjerds palmetræer, og dér hvilede de ud og fik modet igen.

Mellem Elim og Sinaj Bjerg lå den strækning, er kaldtes "Den store, frygtelige ørken", og israelitterne var kun kommet et par dagsrejser ud i den, før de begyndte at give ondt af sig:

"Vi er sultne. Vi har kun fået en håndfuld tørre dadler hele dagen!"

"Vi skulle være blevet hjemme ved kødgryderne i Ægypten."

Du har lokket os ud i ørkenen for at sulte os ihjel".

Moses var ved at sige noget skarpt om at lære at klare sig i ørkenen som andre folk.

Men Gud sagde: "Sig til dem, at jeg vil lade brød regne ned fra himlen. For at de kan huske, at det var mig, der førte dem ud af trædommen i Ægypten."

Her midt i en Coronatid, hvor vi hele tiden hører og må indstille os på nye tiltag, befinder vi os samtidig i den tid på kirkeåret som vil skærpe vores opmærksom. Fasten vil bevidstgøre os om, at vi er i gode hænder. "Det var mig, der førte jer ud af Ægypten", sagde Gud til Israelitterne, og selv om vi nok hver især er optaget af at være hensynsfulde og opmærksomme, så ligger der en frygt og lur. Den samme frygt som Israelitterne havde, når de som små børn henvendte sig til Moses og spurgte ham, hvad i al verden han havde tænkt sig, at de skulle drikke og spise.

"Jeg vil lade brød regne ned fra himlen", var Guds svar og næste morgen lå de fine hvide mannaer ud over hele jordoverfladen. Mannakorn, som er det samme som Guds Ord til alle mennesker. Ord som skal fylde os med mod og tro på, at det ender godt, at der er en vej igennem svære tider. Vi ved ikke hvad der kommer til at ske, men vi har alle lov til at håbe på, at det er noget godt både under rejsen og på den anden side. Vejen går gennem vores næste, hvilket Jesus har vist os ved at sige om sig selv "Jeg er livets brød" (Joh 6,35)

Coronasmitten har gjort os opmærksomme på, at vi skal vise særlig forsigtighed omkring sygdomsspredning af hensyn til de syge og svage. Når Jesus kalder sig selv for "livets brød" gælder denne omsorg ethvert menneske, for alle har vi brug for håb om, at der igen i morgen vil være en ny dag, med brød, kærlighed, ord og barmhjertighed.

Skulle man få lyst til at læse Ingrid Schrøder-Hansens genfortælling af Det gamle Testamente, så forærer Jørlunde kirke den ved henvendelse til sognepræst Dorte Dideriksen

dodi@km.dk eller mob 20 36 34 84